

Izklāju svārkus un gaidu

Katru rītu pieskaros Tavai sejai un piespiežu savu pieri Tavai. Ir brīži, kad mēs viena otrai pagriežam muguru, bet nesodot. Tas ir kā spēlē „Ādamam bij septiņ dēli”, un tad mēs mērāties, bīdāties, spēkojamies, bet nesacenšamies. Kad nosvīstu, Tu man pamet pretī vēju, kad nogurstu, ļauj stāvēt lietū, bet, kad ir pavisam grūti, šķil zibeni, atskaņo pērkona dārdus.

Meklējot Tavu sirdi, esmu atradusi tik daudz artēriju, tik daudz vēnu un sīku kapilāru, ka šķiet – vēl mazliet, un es zināšu noslēpumu, zināšu, kāpēc ir tik svarīgi būt kopā ar Tevi. Kad ilgojos Tevis vēl vairāk, apsēžos ielas vidū, piespiežu pēdas bruģim izklāju svārkus un gaidu. Tikai baznīcas zvani, tikai baznīcas zvani un atkal vējš. Pienāk sabozies kaijas bērns un, galvu piešķiebis, skatās, bet ne jau uz mani. Viņš, tāpat kā es, meklē Tevi, vēl nezinot, ka vārdā nosauktais vairs nav noslēpums un, mālus mīcot, var atrast bronzas un sudraba saktas.

Pietrūkst dienu, pietrūkst nakšu, lai noķertu visas zivis un pierunātu atdot zvīņas, lai Tev būtu svētku tērps. Man ir balta kleita, un šodien mēs būsim māsas. Tu saki, man būs jāsaka priekšā, jo nevari paļauties uz savu atmiņu, bet es atbildu: „Skaties – kuģis, skaties – vēl viens. Nolaid acis un atceries, kā sīksīkas ielas dzemdēja Tevi, kā Tu izniri vējā, nezinot, kas Tevi gaida, kāds gadsimts Ventmalā, karš ir vai miers.”

Tu aizvien skrien basām kājām, Tev joprojām garšo saldie ķirši. Mēs dodamies cauri pagalmiem, satiekam melnus kaķus un smejamies, ieraugot nopietnu vīru, kurš, iebāzis degunu ceļvedī, skaļi lasa: „Ventspili pamatoti var saukt par Latvijas puķu un strūklaku galvaspilsētu.” Kad saku: „Šie vārdi ir par Tevi”, Tu apmulsti un vaicā: „Par mani raksta grāmatas?!”

Tu lūdz, lai aizvedu Tevi tur, kur man patīk visvairāk, un es atkal rādu bruģi, stāstu par kaijas bērnu un pieskaros Tavai sejai. Katru rītu pieskaros Tavai sejai un piespiežu savu pieri Tavai. Es nūdien gribētu, lai arī tad, kad atgriezīšos debesīs, Tu būtu kopā ar mani, jo viss šākās tieši šeit – pilsētā, kuras rotaļas ar vēju citus mēdz mulsināt. Viņi meklē zelta zvīņas, bet atrod sensenus akmeņu krājumus, atrod cilvēkus, kurus sejas ir kā pergaments, uz kura var uzrakstīt visu, kas sakāms jūrai.